

Η Αλφαβήτα της Εφηβείας

(Σκηνικό : Στη σκηνή θα βρίσκονται Θρανία και καρέκλες, ένας καναπές κι ένας ολόσωμος καθρέπτης.)

ΒΑΣΙΛΙΟΥ (Μπαίνει και κάνει την εισαγωγή στο έργο):

«Στην αρχή ήταν πιο εύκολα. Βλέπεις τον κόσμο μέσα από τα μάτια των άλλων...

»Μαθαίνεις να στέκεσαι, να περπατάς, να μιλάς, μαθαίνεις τα πρώτα σου ποιηματάκια.

»Η μαμά σε ντύνει, ο μπαμπάς σε βγάζει βόλτα.

»Μετά πας στο σχολείο. Μαθαίνεις να διαβάζεις, να γράφεις, μαθαίνεις ότι υπάρχουν κανόνες και όρια.

»Κι έπειτα... κάτι γίνεται. Τα χέρια σου μεγαλώνουν απότομα.

»Και τα πόδια... Αλλάζει το σώμα και μαζί αλλάζουν τα πράγματα στο μυαλό σου. Και αρχίζεις να ψάχνεις τη δική σου φωνή.

»Θέλεις να δεις τον κόσμο με τα δικά σου μάτια. ΤΟΤΕ είναι δύσκολα!

»Όλα είναι μπερδεμένα. Κι όλα αυτά που νιώθεις είναι τόσο έντονα, που σου 'ρχεται να σκάσεις.

»Γι' αυτό και σήμερα θα κάνουμε μια βουτιά στη θάλασσα της ψυχής μας.

»Να βγάλουμε ό,τι είναι μυστικά κρυμμένο, να λυτρωθούμε, να ησυχάσουμε.

»Να σπάσουμε τον όρκο σιωπής και να μιλήσουμε για όλα.

»Να ξεμπερδέψουμε το κουβάρι της εφηβείας από το ΑΛΦΑ μέχρι το ΩΜΕΓΑ.

»Φώτα! Μουσική! Και φύγαμε!»

(Ακούγεται μουσική)

A

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ:

Ακούς τους μεγάλους κι αναπολούν τα εφηβικά τους χρόνια...ξέγνοιαστα χρόνια τα λένε...ωραία χρόνια...Κι εμείς τους κοιτάμε παράξενα, γιατί βιαζόμαστε να μεγαλώσουμε, να τελειώσουμε το σχολείο και να κάνουμε ό,τι θέλουμε..."Τι βιάζεστε;", μας λένε, "μακάρι να ήμαστε κι εμείς 15 χρονών. Χωρίς άγχη, χωρίς πίεση..."

ΨΥΧΑΡΗ ΛΙΝΑ:

«Τι άγχος έχετε, βρε παιδιά; Μας κοροϊδεύετε; Όλα είναι λυμένα για σας!» μας λένε οι καθηγητές μας! [**Η Δημητροπούλου συμφωνεί κουνώντας το κεφάλι της**] Έλα ντε, γιατί να έχω άγχος; Επειδή χώρισαν οι δικοί μου κι έχω γίνει μπαλάκι;

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Πες τα ντε...

ΨΥΧΑΡΗ ΛΙΝΑ: Τα λέω, αλλά ποιος με ακούει... Ή Επειδή μου φωνάζουν για τους βαθμούς; Σιγά... Ξέρετε πώς νοιώθουμε όταν οι γονείς μας μας πιέζουν για τους βαθμούς;;; Δεν μπορώ να πάρω 19! Δεν μου αρέσουν τα μαθηματικά, πώς να το κάνουμε; Ή το άλλο...τρέχω σαν τον Βέγγο από το σχολείο στο φροντιστήριο κι από το φροντιστήριο στο ωδείο και δεν έχω χρόνο ανάσα να πάρω... Σιγά...είναι άγχος αυτό; Κι όχι τίποτε άλλο...αγχώνομαι και βγάζω σπυράκια και μου τι δίνουν τα σπυράκια κι αγχώνομαι και για τα σπυράκια...Ε, μα δηλαδή! Έλεος!! Κατά τα άλλα, όχι...εμείς δεν έχουμε άγχος [**το λέει ειρωνικά**]

B

ΒΑΣΙΛΙΟΥ

Έχει δίκιο... Οι μεγάλοι θεωρούν πως δεν έχουμε άγχος...Λες κι αυτοί δεν πέρασαν από τη δική μας ηλικία... Όμως εκτός από άγχος όλοι οι έφηβοι βαριούνται και βαριούνται παθολογικά, βαριούνται εύκολα και γρήγορα. Να, κοιτάξτε τους και καμαρώστε τους...

ΨΥΧΑΡΗ ΝΙΚ. [Ξαπλωμένη στον καναπέ να κοιτάζει το ταβάνι]

"Πράγματι, βαριέμαι και βαριέμαι πολύ...κι όταν βαριέμαι, ξαπλώνω στο κρεβάτι και κοιτάζω το ταβάνι. Αλλά...και πάλι βαριέμαι. Νιώθω σαν να είμαι κλεισμένη στο μπουκάλι της απόλυτης βαρεμάρας. Κανονικά, θα έπρεπε να είμαι γεμάτη ενθουσιασμό και λαχτάρα για τη ζωή. Εγώ όμως κάθομαι σαν να με έχουν πλακώσει με μια πέτρα και δεν μπορώ να κουνηθώ. Βάζω μουσική, στέλνω μηνύματα, βλέπω τηλεόραση, κι αυτή η καταραμένη βαρεμάρα εκεί...ακούνητη.

Οι μεγαλύτεροι γκρινιάζουν: «Νέο παιδί και να κάθεσαι με τέτοια μούτρα, κάνε κάτι, υπάρχουν τόσα να κάνεις για να μη βαριέσαι. Πρέπει να έχεις ενδιαφέροντα!».

Ναι, μάλιστα. Πρέπει. Αλλά βαριέμαι. Δεν το κάνω επίτηδες. Σαν να έχω αρρώστια είναι. Βαριέμαι στο σχολείο. Ο καθηγητής κόβει βόλτες στην τάξη και μιλάει. Λέει, λέει, λέει και επαναλαμβάνει ο καημένος και εξηγεί, κι εγώ σκέφτομαι...Τι γέλιο που θα είχε ο καθηγητής με φτερά μύγας, ουρά αλόγου, πατούσες γουρουνιού και αφτιά γαϊδάρου, να αιωρείται στον αέρα και να κόβει βόλτες στο προαύλιο..."

ΝΤΟΚΑ [Καθισμένος στην καρέκλα με τα πόδια στο θρανίο και με έκφραση βαρεμάρας]

"Ναι, ρε συ! Πόσο δίκιο έχεις!! Κι εγώ βαριέμαι...και βαριέμαι πολύ και μέσα στην τάξη. Αλλά και οι άλλοι την ώρα του μαθήματος δεν περνάνε καλύτερα! Τους έχεις προσέξει; [Γελάει: χαχα] Άλλοι ζωγραφίζουν, άλλοι χαζεύουν, άλλοι μιλάνε μεταξύ τους, άλλοι κοιτάνε το ταβάνι..."

Μα και στο διάλειμμα μήπως είναι καλύτερα; Πας από δω κι εκεί και η βαρεμάρα σε τραβάει από το πόδι, εκεί η σιχαμένη, να μη σε αφήνει να χαρείς τίποτα.

[Κατεβάζει τα πόδια από το θρανίο...Κάθεται στην καρέκλα και προτείνει το χέρι προς το κοινό] Ε, εσείς εκεί έξω... με ακούτε; Δεν το θέλω που βαριέμαι. Μπορείτε, σας παρακαλώ, να με βγάλετε από δω μέσα; Τόσα και τόσα εμβόλια μας κάνετε, όταν είμαστε μικροί, χάθηκε και κανένα εμβόλιο για τη βαρεμάρα;"

Γ

[Στη σκηνή βρίσκονται και οι πέντε μαθητές... Ο Ξενίδης ξεκινά το ρόλο του. Η Ψυχάρη Λίνα δέθην σφουγγαρίζει και η Βασιλίου κοιτάζεται στον καθρέπτη βελτιώνοντας την εικόνα της. Η Σούλι είναι στον υπολογιστή και η Τσάνε στρώνει τον καναπέ]

ΞΕΝΙΔΗΣ:

Γάμα...μάλιστα! Εδώ ανοίγει ένα μεγάλο κεφάλαιο. Γιατί εδώ μιλάμε για τους **ΓΟΝΕΙΣ** ! Δύσκολα τα πράγματα. Όταν το μικρό κοριτσάκι θέλει να πάει στις κούνιες και τα Χριστούγεννα κλαίει για την καινούργια Μπάρμπι, είναι καλά. Όταν όμως το κοριτσάκι θέλει να πάει με τις φίλες της για καφέ και τα Χριστούγεννα ντύνεται σαν την Μπάρμπι, τότε, όπως καταλαβαίνετε, τα πράγματα αλλάζουν... Κι όποιος έχει περάσει από την εφηβεία, καταλαβαίνει πολύ καλά τι εννοούμε. Όποιος δε θυμάται...καλό είναι να ξαναπεράσει από εκείνα τα χρόνια για να θυμηθεί κάποια πράγματα... Δύσκολες οι σχέσεις εφήβων γονέων, πολύ δύσκολες κάποιες φορές...

[Η μάνα σφουγγαρίζει. Η κόρη κοιτάζεται στον καθρέπτη για μια τελευταία φορά]

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Φεύγω!»

ΨΥΧΑΡΗ Λ: «Έλα δω! Έτσι σκοπεύεις να πας;»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Μα έχουμε γιορτή, ρε μαμά! Άσε που μόνο εγώ ντύνομαι με τζιν και φούτερ. Όλες τέτοιες φούστες φοράνε».

ΨΥΧΑΡΗ Λ: «Πήγαινε ντύσου κανονικά και ξεβάψου, γιατί δεν αντέχω άλλο! Και φτιάξε επιτέλους το δωμάτιό σου! [Η κόρη κατεβάζει μούτρα και κάθεται σε μια καρέκλα με σταυρωμένα χέρια] Τι μούτρα είναι αυτά; Γιατί δε μου μιλάς; Θα μεγαλώσεις και θα καταλάβεις! Με τίποτα δεν είσαι ευχαριστημένη! Εγώ στην ηλικία σου δεν είχα τα μισά από αυτά που έχεις εσύ. Εγώ για το καλό σου τα λέω, για να μην περάσεις εσύ αυτά που πέρασα εγώ!»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Σε μισώ. Δεν είμαι πια μωρό, δεν το καταλαβαίνεις; Θα φύγεις καμιά φορά από το δωμάτιό μου;»

ΨΥΧΑΡΗ Λ: «Θα πεθάνεις από τη βρώμα!»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Εμένα έτσι μου αρέσει, εσένα τι σε νοιάζει;»

ΨΥΧΑΡΗ Λ: «Κάνε μου τι χάρη να μιλάς καλύτερα!»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Παράτα με...»

[Η κόρη είναι στο υπολογιστή και στέλνει μήνυμα στο fb κάτι και η μάνα στρώνει τον καναπέ]

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Πάλι στο κομπιούτερ είσαι; Και μετά παραπονιέσαι για τους βαθμούς σου!»

ΣΟΥΛΙ: «Άσε με, δεν καταλαβαίνεις τίποτα! Έστελνα μήνυμα στα παιδιά! Φεύγω!»

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Δεν έχεις να πας πουθενά!»

ΣΟΥΛΙ: «Έλα, ρε μαμά, όλοι θα πάνε!»

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Δεν με νοιάζει τι θα κάνουν όλοι. Τι θα κάνει το δικό μου παιδί με νοιάζει».

ΣΟΥΛΙ: «Άλλα έλεγες, όταν παίρναμε βαθμούς! Κοίτα τη Λυδία τι βαθμούς πήρε. Αυτό είναι παιδί! Άσε με τώρα, φεύγω».

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Έλα δω! Σου μιλάω! Διάβασες;»

ΣΟΥΛΙ: «Διάβασα»

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Σιγά μη διάβασες! Πότε πρόλαβες; Όλη μέρα στο τηλέφωνο ήσουν. Έλα να μου πεις τα μαθήματά σου!» [Παίρνει ένα βιβλίο και το ανοίγει]

ΣΟΥΛΙ: «Πας καλά; Ξέρεις πόσο χρονών είμαι;»

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Ξέρω πως έτσι όπως πας την ιατρική δεν την βλέπεις!»

ΣΟΥΛΙ: «Μα δε θέλω να γίνω γιατρός! Πόσες φορές θα στο πω;»

ΤΣΑΝΕ Σ.: «Ναι; Και τι θα γίνεις; Ψυχολόγος; Πρόκοψες... Και το ιατρείο τι θα το κάνει ο πατέρας σου; Για ποιους δουλεύουμε εμείς;»

ΣΟΥΛΙ: «Άσε με, ρε μαμά, με περιμένουν... Άσε με...» [Φεύγει νευριασμένη. Η μάνα μένει σύξυλη]

[Ανεβαίνουν στη σκηνή οι Δημητροπούλου και η Γεωργοπούλου. Η Γεωργοπούλου κρατά μια ζυγαριά στην οποία θα ζυγιστεί και μια μεζούρα για να μετρήσει την περιφέρειά της. Η Δημητροπούλου ξεκινά πρώτη ενώ η Γεωργοπούλου μετριέται με τη μεζούρα της]

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ.:

Σε κανέναν έφηβο δεν αρέσει το σώμα του. Ειδικά στα κορίτσια. Όλες θέλουν να έχουν το τέλειο σώμα. Όλες νομίζουν πως είναι χοντρές. Αλλά, βέβαια, λίγα κιλάκια παραπάνω να έχεις, δε σ' αφήνουν ήσυχη! Χοντρή σε ανεβάζουν, χοντρή σε κατεβάζουν. Όλες κάνουν δίαιτα. Όλες παραπονιούνται...

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: [Ανεβαίνει στη ζυγαριά...]

«Ποπο! Πάχυνα πάλι.

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Ευτυχώς που το κατάλαβες! Όπως σε κόβω μισό κιλό πρέπει να έχεις πάρει την τελευταία βδομάδα.

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Ξέρω τι φταίει. Οι σοκολάτες φταίνε. Μα πώς μπορούσα να αντισταθώ; Ήταν εκεί, όταν γύρισα στο σπίτι και με περίμεναν. Με κοίταζαν, τις κοίταξα, μου έκλεισαν το μάτι, τους χαμογέλασα, μου χαμογέλασαν ναζιάρικα, σαν να μου έλεγαν «Φάε με!!!» Τι να κάνω κι εγώ; Δεν μπορούσα να τις προσπεράσω, ειδικά ύστερα από τόσο άγχος, όλη τη μέρα τις είχα ανάγκη.

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Και τώρα τι κάνεις;

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Τώρα όμως τέρμα. Δε θα φάω τίποτα για δύο μέρες. Τίποτα, τί-πο-τα, Τ-Ι-Π-Ο-Τ-Α !! Θα κάνω δίαιτα, θα τρώω φρούτα, θα πίνω νερό. Ούτε σοκολάτες, ούτε κρουασάν, ούτε τίποτα. Θα τρώω μια φορά την ημέρα. Θα τρώω μόνο πατάτες.

Μια φίλη μου το έκανε για μια βδομάδα κι έχασε δύο κιλά. Εγώ βέβαια δεν μπορώ να τρώω μια βδομάδα μόνο πατάτες. Μια φορά έφαγα για δυο μέρες μόνο μπανάνες κι από τότε δεν ξανάφαγα μπανάνα.

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Μην ανησυχείς. Κάτι θα βρούμε. Στηρίξου πάνω μου!

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Ναι, πρέπει να τα καταφέρω. Όλες οι άλλες έχουν κάτι μεσούλες δαχτυλίδια. Και παραπονιούνται κιόλας πως είναι χοντρές. Τάχα μου... Έρχονται και σου λένε «Αισθάνομαι ένα φούσκωμα», και σηκώνουν και την μπλούζα να δούμε την επίπεδη κοιλιά. [Η Δημητροπούλου εκείνη την ώρα κοιτά την κοιλιά της και λέει:]

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Φούσκωσα...Κοίτα πώς έγινε η κοιλιά μου».

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Χάλια, χάλια, έχεις δίκιο».

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ:

Τέρμα, τέρμα. Θα αδυνατίσω και θα γίνω θεά να σκάσουν όλες. Θα κάνω ό,τι έκανε κι ένα μοντέλο! Έτρωγε ό,τι ήθελε. Πίτσες, μακαρόνια, γλυκά, τα πάντα. Βέβαια, μετά πήγαινε κι έκανε εμετό. Το 'κανε για δυο μήνες και τώρα τέρμα. Δε θέλει να φάει τίποτα. Και αδυνάτισε, ούουου...πάρα πολύ.

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Ναι, αδυνάτισε...τώρα τρέχει στους γιατρούς και στους ψυχολόγους...Νευρική ανορεξία είπαν ότι έχει... Κι αν δεν προσέξει, πάει...θα μας χαιρετίσει..

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Ναι, ε;;; Δεν το ήξερα... Μωρέ, τώρα που με ξαναβλέπω...τελικά το μισό κιλό μου πάει...ε; Ε, κι άμα θέλω να το χάσω θα κόψω τα γλυκά, τα πολλά ψωμιά και τα τηγανητά...και τσουπ...bye bye μισόκιλο!!!

Ε

ΣΟΥΛΙ:

Αχ, αυτός ο μικρός αυτός φτερωτός Θεός που με τα βέλη του πληγώνει τις καρδιές των ανθρώπων.... Για ποιον μιλάμε; Μα για τον Έρωτα βέβαια!!! Μέχρι πρόσφατα τα αγόρια ασχολιόντουσαν μονάχα με την μπάλα και τα κορίτσια με τις κούκλες και τις φίλες τους. Αλλά τώρα...τώρα κάτι παράξενο συμβαίνει στις καρδιές και των αγοριών και των κοριτσιών...

[Μαθήτριά κάθεται σε μια άκρη και διαβάζει Άλγεβρα. Την πλησιάζει μαθητής]

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Γεια! Τι διαβάζεις; Άλγεβρα; Γράφετε;»

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Γεια! Ναι, άλγεβρα! Δε νομίζω, αλλά φοβάμαι μήπως με εξετάσει ο Γιαννούτσος στον πίνακα».

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Έλα, ρε, δεν έχεις ανάγκη εσύ!»

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Ναι, καλά! Στο Γιαννούτσο να τα πεις αυτά!»

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Έλα, άστα αυτά τώρα. Για πες μου...το Σάββατο θα πας στο πάρτυ της Γ' Λυκείου στην Πύλο;»

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Μπα! Δεν με αφήνουν οι γονείς μου!»

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Α! Κρίμα! Κι έλεγα να πάμε μαζί, αν βέβαια ήθελες κι εσύ!».

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Κοίτα, στο πάρτυ δεν μπορώ να πάω στην Πύλο...μπορούμε, όμως, να πάμε για καφέ στη Μεθώνη. Τι λες για τις 6:00 το απόγευμα του Σαββάτου; Είναι καλά;».

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Τέλεια! Τα λέμε τότε το Σάββατο στις 6! Πάμε γιατί χτύπησε κουδούνι».

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Ωχ...».

[Καθισμένες στις καρέκλες να ονειροπολούν]

ΨΥΧΑΡΗ ΝΙΚ.: «Έρωτας!! Υπάρχει καλύτερο πράγμα από τον έρωτα! Όταν είμαι ερωτευμένη, το μυαλό μου είναι κολλημένο στο πρόσωπό του. Θέλω να είμαστε συνέχεια μαζί, να μιλάμε συνέχεια. Κι αν δε γίνεται λόγω απόστασης, να μιλάμε συνέχεια στο τηλέφωνο ή με μηνύματα. Θέλω να νιώθω την παρουσία του συνέχεια δίπλα μου. Κι εννοείται, βέβαια, πως ώρες και στιγμές, για να μην πω μέρες, είμαι στον κόσμο μου. Εννοείται πως ακούω συνέχεια και παντού το όνομά του...»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Μμμ...Συνήθως δε δένομαι συναισθηματικά, δεν ερωτεύομαι εύκολα... αλλά αν και όταν ερωτευτώ, πεθαίνω για ένα του μήνυμα, για ένα τηλέφωνό του, να ακούσω τη φωνή του...»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Όταν είσαι ερωτευμένος, δεν μπορείς να συγκεντρωθείς. Κάθε λεπτό σκέφτεσαι το άλλο σου μισό. Σκέφτεσαι αν σε σκέφτεται, αν σε αγαπάει...Πολλές φορές το βλέμμα σου είναι αφηρημένο, γιατί το μυαλό και η καρδιά σου είναι δοσμένη σε εκείνον. Περιμένεις την «καλημέρα» και την «καληνύχτα» του πάντα! Μετά από κάθε φιλή και αγκαλιά του νιώθεις πως ο κόσμος γυρίζει. Κι αν δε σου δίνει την προσοχή που θες, νιώθεις να σπας σε κομμάτια...αλλά πάντα τον συγχωρείς! Έτσι είναι η αγάπη!»

Z

[Πάνω στη σκηνή βρίσκονται ένα άτομο καθισμένο στο ένα θρανίο. Άλλος μαθητής καθισμένος επίσης σε άλλο θρανίο. Ένα ζευγάρι καθισμένο στις καρέκλες και τρία άτομα ακόμα (δύο αγόρια κι ένα κορίτσι) όρθιοι στην άκρη κουβεντιάζουν)

ΨΥΧΑΡΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ:

Σςςς! Σιγά μη μας ακούσει, γιατί αλίμονό μας...Στο ζήτα...ποιός άλλος;;; Η **ΑΚΑΤΑΝΟΜΑΣΤΗ**! Αυτή η μυστήρια, που εμφανίζεται από το πουθενά και τα κάνει όλα άνω κάτω. Σου τρώει τα σωθικά. Σου βάζει

ιδέες. Σε βάζει να κάνεις κάτι πράγματα που μετά ντρέπεσαι. Για ποια μιλάμε; Μα δεν καταλάβατε ακόμα;;
Για την...έτσι...την...Ακόμα δεν καταλάβατε; Για την **ΖΗΛΙΑ** βέβαια!!!

ΞΕΝΙΔΗΣ:

«Εγώ είμαι, φιγούρα σκοτεινή και παντοδύναμη. Το χέρι μου σηκώνω και τα πρόσωπά σας πρασινίζουν.
Ζαρώνω τη μύτη μου και φιλίες διαλύονται. Αν κάνω κι ένα βήμα, κλείνω σπιτικά.

»Μόλις πάρει ο διπλανός κανένα εικοσάρι, εγώ είμαι εκεί. Ψιθυρίζω στο αφτί λίγα λογάκια: **[Πάει κοντά στο μαθητή και του ψυθιρίζει δέθεν στο αφτί]**

«Γιατί; Αυτός είναι καλύτερος από εσένα;»

»και μετά απομακρύνομαι για να απολαύσω τις σπίθες που βγάζουν τα μάτια.

»Όταν κάποια εμφανίζεται με ένα σούπερ τόσα δα μικρούλι μίνι και μοιάζει με θεα, εκεί είμαι. Σουφρώνω τα φρύδια και τα σχόλια είναι έτοιμα να την κατασπαράξουν.

»Τποιος είναι ο πιο δημοφιλής; Δίπλα του στέκομαι. Και μόλις κάποιος πλησιάσει, εγώ γελώντας λέω: **[Πλησιάζει τον μαθητή και του ψυθιρίζει]**

«Κοίτα, αυτόν το θέλουν όλοι, όλοι τον θαυμάζουν! Εσένα;» **[ο μαθητής κατεβάζει το κεφάλι λυπημένα]**

»και βλέπω την απογοήτευση να στάζει από τα μάτια. Υπέροχο...

»Με τα χέρια σταυρωμένα περιμένω πλάι στον πιο όμορφο **[στέκεται δίπλα σε άλλον μαθητή]** και βάζω τρικλοποδιές σε όποιον περνάει **[βάζει τρικλοποδιά σε άλλον μαθητή που κάνει πως πέφτει]**. Κι όταν σηκώνεται, του δείχνω καθρέφτη και ξεκαρδίζομαι με τα μούτρα που κάνει μόλις βλέπει το είδωλό του.

»Το καλύτερο όμως είναι στον έρωτα!!! Τι γλέντια έχω κάνει... Μόλις πάρει τα μάτια του από πάνω της, της δίνω μια σπρωξιά: **[Ζευγαράκι κάθονται στις καρέκλες και πάει κοντά η Ζήλια. Ο νεαρός κοιτάει αλλού και η Ζήλια ψυθιρίζει στο αφτί της κοπέλας]**

«Μα πού κοιτάει τώρα;», τη ρωτάω

»κι όταν εκείνη γελάσει με το αστείου κάποιου άλλου **[Στη σκηνή είναι τρεις μαθητές: δυο αγόρια κι ένα κορίτσι]**, εγώ του δίνω μια κλοτσιά:

«Γιατί γελάει μαζί του; Μήπως της αρέσει;»

»Αχ, τι κλάματα που βάζουν και τι φωνές... Απόλαυση.

»Χίλιες καρφίτσες έχω, μία για τον καθένα σας. Να σας τσιμπάω την καρδιά, όταν δεν είστε ευχαριστημένοι με τον εαυτό σας. Όταν κάτι θέλετε από το διπλανό σας. Γλιτώνει μόνο αυτός που τα έχει καλά με τον εαυτό του. Πόσοι όμως τα έχουν καλά με τον εαυτό τους; Όλοι δικοί μου είστε. Αχ, πόσο καλά περνάω μαζί σας!»

H

[Σε παρουσίαση φαίνονται οι ήρωες των εφήβων...τους δείχνει ο Ξενίδης]

ΞΕΝΙΔΗΣ:

«Ναι, αυτοί που βλέπετε είναι οι ήρωές μας...ο Edward Jenner ...ο John Lenon ...ο Bob ο Σφουγγαράκης...
Κι εσείς οι μεγάλοι γελάτε ειρωνικά με αυτά που βλέπετε. Βιάζεστε να βγάλετε την είδηση: η νέα γενιά δεν έχει ήρωες!

»Και σας ρωτώ, ναι, εσάς τους μεγάλους: «Τιοι είναι οι δικοί σας ήρωες;» Δεν απαντάτε; Ελάτε τώρα! Αφού το ξέρουμε όλοι μας. Δεν υπάρχουν πια. Δεν υπάρχουν πια ήρωες! Υπήρχαν παλιά; Μπορεί. Εμείς πάντως δεν τους προλάβουμε. Κάπου στο δρόμο εσείς φροντίσατε να μην τους βλέπουμε.

»Τώρα βλέπουμε ταμπέλες με διαφημίσεις στους δρόμους. Βλέπουμε αυτά που μου σερβίρετε από την τηλεόραση. Σας βλέπουμε να τρέχετε πίσω από τους καναλάρχες και παρουσιαστές, κυβερνήτες και κυβερνήσεις και να σας τρέχουν τα σάλια.

»Μα τους πήρατε τους ήρωες και μας αφήσατε κάτι κουρέλια να έχουμε να θαυμάζουμε. Γι' αυτό κι εγώ θαυμάζω τον παππού μου. Γιατί έτσι γουστάρω. Γιατί, όταν κουνάτε το κεφάλι και λέτε «η νέα γενιά δεν έχει πρότυπα», την ίδια στιγμή αυτά είναι τα πρότυπα που μας δίνετε.

»Κι εμείς μέρος της κοινωνίας είμαστε και της μοιάζουμε. Κι εμάς κι εσάς μας σκοτώνουν κάθε μέρα όλο και περισσότερο. Μη μας βάζετε απέναντι. Δε διαφέρουμε, δυστυχώς, και τόσο πολύ. Μόνο που εμείς έχουμε μέσα μας ακόμα την ελπίδα ότι κάτι μπορούμε να αλλάξουμε. Δεν είναι και λίγο!»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ:

«Όταν είσαι παιδί, φοβάσαι το θάνατο. Το θάνατο των άλλων. Κυριεύεσαι από την ιδέα ότι θα πεθάνουν οι δικοί σου. Ξυπνάς το βράδυ με εφιάλτες ότι έχεις μείνει ολομόναχος χωρίς τους γονείς σου. Δεν σκέφτεσαι όμως το δικό σου θάνατο, αλλά των άλλων με τρόπο. Για σένα η ζωή είναι μπροστά και μοιάζει ατελείωτη. Νομίζεις πως είσαι άτρωτος. Ότι με τόση δύναμη που έχεις μέσα σου ΑΠΟΚΛΕΙΕΤΑΙ να σου συμβεί κάτι κακό».

[Μαθητής καθισμένος στην άκρη της σκάλας δήθεν κοιτάζει πέρα τη λεωφόρο όπου κάνουν κόντρες αυτοκίνητα. Σχηματίζει τον αριθμό τηλεφώνου του Χάροντα... Άλλος μαθητής-στέκεται πιο πίσω-ντυμένος χάρος και κρατώντας δρεπάνι απαντάει στο κινητό...]

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Έλα, με πιάνεις; Χάρος εκεί;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Έλα, σε πιάνω...

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Έλα, με πιάνεις;

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Έλα, σε πιάνω είπαμε...!!!! Τι έχουμε;»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Πετάξου μέχρι την παραλιακή... Έρχεται πελατεία»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Πάλι; Από κει έρχομαι! Πέρα δώθε μες τη νύχτα... λυσσάξανε πια!!!!. Δεν με αφήνουν να ησυχάσω!!!!»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Μην αργείς, κάνε γρήγορα, γιατί μετά έχεις κι άλλη κούρσα, στη Συγγρού»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Don't worry. Θα προλάβω. Μια ώρα περιμένω. Δύο η ώρα το πρωί και κάνουνε πλακίτσες μες στην Ποσειδώνος. Έλα δω, πουλάκι μου. Έλα στον παππού, έλα στο γερο-Χάροντα... Κοίτα πώς τη γλιτώνουν! Είναι φοβερό! Τόση ώρα στημένος εδώ με το δρεπάνι μου και κάνουνε πως δεν με βλέπουν! Παιδί μου, με τις βλακείες που κάνεις θα πεθάνεις! Του το λέω συνέχεια κι αυτό το αγνοεί γελώντας.

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: « Αυτά τα νέα παιδιά δεν ακούν καθόλου, όλο του κεφαλιού τους κάνουν....ήθελα να'ξερα δεν λυπούνται τα νιάτα τους;;; καλά, εσένα, ολόκληρο Χάρο με το δρεπάνι που θερίζεις στις λεωφόρους της Αθήνας, δεν σε φοβούνται καθόλου;;; τι να πω;;; άβυσσος η ψυχή του Νέου....»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Τι να φοβούνται;; δεν τους βλέπεις;; Κοίτα τον άλλο απέναντι. Σούζες με το μηχανάκι στην παραλιακή και χωρίς κράνος. Δηλαδή μιλάμε για θράσος! Ώρες ώρες νομίζω ότι γουστάρουν να με βλέπουν! Έλα, έλα, εσύ με το μηχανάκι. Δε φοβάσαι μη σκοτωθείς; Αξίζει να πεθάνεις για ένα όνειρο, που λέει ποιητικότητα. Ποιο όνειρο, βρε βλαμμένο, που, έτσι και σου δώσω μια στο κεφαλι με το δρεπάνι, τέρμα τα όνειρα!»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Έτσι σε θέλω Χάρε μου...άρχοντα....αδίστακτο (κομπάζει ο Χάρος), μην τους λυπάσαι, αφού αυτά δεν έχουν μυαλό, δεν σκέφτονται τα νιάτα τους.....τους γονείς τους που θα είναι σαν ζωντανοί νεκροί στον πάνω κόσμο.....νομίζουν ότι η ταχύτητα τους δίνει δύναμη και ελευθερία....δεν καταλαβαίνουν, όμως, ότι η πραγματική δύναμη και ελευθερία είναι στην ψυχή και στο μυαλό τους.....καβαλάνε ένα μηχανάκι ή ένα αυτοκίνητο και όποιον πάρει ο Χάρος.....»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Εγώ, δηλαδή.....»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Εσύ, βέβαια!!! Έλλειψη σεβασμού Χάρε μου τι να πω.....παπαπαπαπα!!!!
γυρίζουνε μέσα στη νύχτα...πότε μεθάει ο ένας πότε ο άλλος, πότε όλοι μαζί.....»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Και να ήταν μόνο αυτό..... χα..... Η άλλη γνώρισε δύο τύπους σε ένα κλαμπ και έφυγε μαζί τους για μια βόλτα, λέει. Πού πας, κορίτσι μου μικρό κι αλλοπαρμένο;

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Πού πας, ε...πού πας;;; δεν ξέρεις ότι δεν θα ξεφύγεις από του Χάρου τα δόντια;;;» (Ο Χάρος δείχνει γεμάτος υπερηφάνεια τα δόντια του...)

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Το άλλο; Τρύπησε τη γλώσσα του μόνο του. Μια ώρα αιμορραγούσε στην τουαλέτα, για να βάλει σκουλαρίκι! Δεν υπάρχει πλέον κανένας σεβασμός! Δεν με σέβονται! Με αγνοούν! Λες κι έχουμε κάνει καμιά συμφωνία. Κάναμε καμιά συμφωνία; Δεν κάναμε! Ε, τότε, πού πάτε, ρε παιδιά; Πελάτες...Πελάτες μου έφηβοι, ριψοκίνδυνοι».

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Ε, μα νέα παιδιά, Χάρε μου.....βράζει το αίμα τους!!! Ασυγκράτητα νιάτα!!!!»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Άμυαλα νιάτα δεν λες καλύτερα....χαχαχαχαχαχα τι με νοιάζει εμένα....πελατεία να έχω!!!!

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: (χτυπάει δεύτερη γραμμή στο κινητό) « Χάρε, περίμενε λίγο...έχω δεύτερη γραμμή.... Τι; Θανατηφόρο τροχαίο στην Εθνική;.....δύο νέοι χωρίς κράνος;.....[Επιστρέφει στη γραμμή με τον Χάρο] Έλα, Χάρε, ακούς; Θανατηφόρο τροχαίο στην Εθνική...δύο νέοι χωρίς κράνος...»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Τι σας έλεγα;;.....νέοι.....απερίσκεπτοι.....ΠΕΛΑΤΕΣ μου!!!!»

I

[Στη σκηνή ο «Γιώργος» παίζει απορροφημένος στο pc και δε σηκώνει κεφάλι. Γύρω του ετοιμάζονται να του κόψουν την τούρτα των γενεθλίων του. Θρανίο με υπολογιστή, λίγα άτομα, έρχεται και η τούρτα...]

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Γιώργο, περιμένεις κανέναν άλλο; Γιώργο...»

ΤΣΙΜΙΚΛΗΣ: «Κάνω like...»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Γιώργο, θα έρθει κανείς φίλος σου; Γιώργο...»

ΤΣΙΜΙΚΛΗΣ: «Κάνω like, ρε κοίτα τι σχολιάζουν εδώ...»

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Γιώργο, φέραμε την τούρτα...Γιώργο...Γιώργο...θα σβήσεις τα κεράκια;»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Γιώργο, τα κεράκια, έλα να σβήσεις τα κεράκια...»

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Ελάτε να βγάλουμε μια φωτογραφία όλοι μαζί...»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Γιώργο...»

ΤΣΙΜΙΚΛΗΣ: «Ωραία, την κάνω download...»

(Αρχίζει το τραγούδι των γενεθλίων)

ΜΠΑΛΑΣΚΑ-ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Να ζήσεις, Γιώργο, και χρόνια πολλά...»

ΤΣΙΜΙΚΛΗΣ: «Να τη στείλω...Ρε παιδιά [κοιτά σα χαμένος τη μάνα του και το φίλο του], μου έστειλε μήνυμα η κα Νασιώτη...Χρόνια πολλά, μου λέει...Ρε παιδιά... Είναι τα γενέθλιά μου σήμερα...!!!. [Ξύπνησε ο Γιώργος από το λήθαργό του] Ρε μάνα, την τούρτα, φέρε την τούρτα, ρε μάνα...»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Την τούρτα, ε; Άμα σου φέρω την τούρτα στο κεφάλι, θα σου πω εγώ!»

ΤΣΙΜΙΚΛΗΣ: «Εντάξει, ρε μάνα...πώς κάνεις έτσι!»

K

ΨΥΧΑΡΗΣ ΚΩΝ/ΝΟΣ (chef):

[Στο θρανίο με λίγα κατσαρολικά...ετοιμάζει το φαγητό!]

«Καλησπέρα, καλησπέρα, αγαπημένες μου κυρίες και καλοί μου κύριοι! Καλώς ήρθατε στις Συνταγές του Κώστα! Σήμερα θα έχουμε κάτι ξεχωριστό! Κάτι που μας ζητήσατε και ποιος είμαι εγώ για να σας χαλάσω το χατίρι; Θα φτιάξουμε μια συνταγή που θα γλείφετε τα δάχτυλά σας. Σήμερα, λοιπόν, θα φτιάξουμε τον ιδανικό καθηγητή. Μη σας φαίνεται δύσκολο. Θέλει λίγο ψάξιμο να βρείτε τα υλικά, αλλά τίποτε δεν είναι ακατόρθωτο.

Από τη σχολική ζωή μας έχουν περάσει σίγουρα πολλοί καθηγητές: φιλόλογοι, φυσικοί, μαθηματικοί, αγγλικούδες, γυμναστές...Άλλους από αυτούς τους σεβόμαστε, κάποιους τους φοβόμαστε, άλλους τους κοροϊδεύουμε, μερικούς τους αγαπάμε κι ορισμένους δεν τους αντέχουμε. Ας φτιάξουμε, λοιπόν, από την αρχή τον καθηγητή των ονείρων μας, όπως ο καθένας μας θα τον ήθελε. Τι θα θέλαμε άραγε να έχει; Ας ξεκινήσουμε, λοιπόν....

Για αρχή χρειαζόμαστε μια συμπαθητική φυσιογνωμία, όχι απαραίτητα όμορφη αλλά με γλυκό χαμόγελο, ξέρετε εσείς... Αραιώνετε με μια καλή και καθαρή φωνή που σου τραβά την προσοχή, δε σε κοιμίζει, αλλά δε σου κόβει και τη χολή με τίποτα τσιρίδες. Προσθέτετε υπομονή κατά βούληση. Μην ανησυχείτε. Και παραπάνω να σας πέσει, ακόμη καλύτερα, βρε παιδί μου.

»Βάζετε δυο φλυτζάνια κατανόηση, κανά δυο ποτήρια ηρεμία, κανένα κιλό αγάπη για το μάθημα που διδάσκει αλλά και για τα παιδιά και ανακατεύετε! Θέλει ιδιαίτερη προσοχή, γιατί καμιά φορά τα υλικά είναι νοθευμένα, οπότε πρέπει να απομακρύνετε τους κόκκους ειρωνείας και τους σπόρους άγχους που αναμιγνύονται κατά καιρούς και χαλάνε το αποτέλεσμα.

»Αφού προσθέσετε όλα τα υλικά, όπως σας είπα, να σας πω και το μυστικό της συνταγής... Για να σας πετύχει το μίγμα και όλοι να σας συγχαίρουν για τη νοστιμιά που φτιάξατε, πρέπει οπωσδήποτε να βάλετε ένα κουταλάκι χιούμορ. Χωρίς αυτό, το μίγμα θα γίνει σκληρό, δε θα δέσει και θα σας κάτσει στο στομάχι. Τα ανακατεύετε όλα καλά στο μίξερ, ψήνετε σε προθερμασμένο φούρνο στους 200°C μέχρι να γίνει τρυφερό, το σερβίρετε σε τάξη με ανήμερα θηρία και θα τρίβετε τα μάτια σας με το αποτέλεσμα. Καλή σας επιτυχία! Εμείς θα τα πούμε πάλι την επόμενη Τρίτη στις 12:00 το μεσημέρι με καινούργια συνταγή. Μέχρι τότε να περνάτε τέλεια!! Γεια σας!!!»

Λ

[Κινείται ανάμεσα στα Θρανία]

ΜΠΑΛΑΣΚΑ: «Καμιά φορά έτσι χωρίς λόγο αισθάνομαι λύπη. Και μου τι σπάει που οι γονείς μου αλλά και οι καθηγητές με ρωτούν συνέχεια «τι έχεις;». Τίποτα δεν έχω...Τ-Ι-Π-Ο-Τ-Α !!!

Όταν λυπάμαι, αισθάνομαι άσχημα, κλαίω κι έχω έναν κόμπο στο λαιμό. Τα βλέπω όλα μαύρα και δεν ξέρω πώς να γλιτώσω από αυτό το βάσανο. Ναι, λυπήθηκα, όταν χώρισα από την κοπέλα μου ή όταν έχασα τη γιαγιά μου. Όταν τσακώθηκα με τη μάνα μου για ασήμαντο λόγο. Όταν έμαθα ότι ο φίλος μου με κορόιδευε πίσω από την πλάτη μου. Όταν μίλησα άσχημα σε ανθρώπους που αγαπώ. Και το πρωί, εντάξει...περνάει η μέρα, έχω ένα σωρό πράγματα να κάνω....ξεχνιέμαι...Το βράδυ, όμως...όταν έρχεται το βράδυ, αισθάνομαι χαμένος, με πιάνει μια θλίψη και κλαίω, έτσι χωρίς λόγο...».

Μ

[Κάθεται σε ένα θρανίο απομονωμένη από τους άλλους μαθητές που στέκονται παραπέρα και μοιάζουν να μην την κάνουν παρέα]

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Άσχημο πράγμα η Μοναξιά...Υπάρχουν κάποια παιδιά που στα διαλείμματα τρώνε μόνα τους την τυρόπιτα του κυλικείου. Κάποια άλλα που κάνουν πάρτι και περιμένουν τους συμμαθητές τους, αλλά δεν πηγαίνει κανείς, γιατί όλοι το ξεχνάνε και δε ζητάνε καν συγγνώμη... Από κάποιους εφήβους δεν ζητάει κανείς να βγούνε ραντεβού και το τηλέφωνό τους δεν κουδουνίζει καθόλου από τα μηνύματα που έρχονται. Μοναξιά αισθάνονται κι εκείνα τα παιδιά που δεν ήταν ποτέ στο δεκαπενταμελές, γιατί δε σκέφτηκαν ποτέ να το τολμήσουν ή εκείνα τα παιδιά που μπροστά τους οι συμμαθητές τους κανονίζουν πάρτι και δεν τα προσκαλούν...Πραγματικά, πολλές φορές νομίζω πως δεν με βλέπουν καν. Είναι σαν να μην υπάρχω για τους συμμαθητές μου».

Ν

[Σε «πηγαδάκι» γύρω από τα θρανία οι μαθητές συζητούν]

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Τι θα κάνουμε;»

ΨΥΧΑΡΗ ΝΙΚ.: «Δεν ξέρω»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Να το πούμε στους γονείς του;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Δεν είσαι καλά. Ο πατέρας του είναι παλαβός. Άλλωστε το ξέρουν»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Πλάκα κάνεις»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Με δουλεύεις; Δεν τον βλέπουν; Όλη μέρα σέρνεται, και τα χέρια του... Τα 'χεις δει; Πολύ θέλει να καταλάβουν ότι τρυπιέσαι;»

ΨΥΧΑΡΗ Ν.: «Και τι κάνουν;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Ξέρω 'γω; Το κρύβουν και παίζουν την τέλεια οικογένεια»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Κρίμα όμως... Μια χαρά παιδί ήταν. Θυμάσα τι καλός που ήταν στην ομάδα; Και στα μαθηματικά αστέρι. Του έχεις μιλήσει εσύ; Εσένα μπορεί να σε ακούσει!»

ΤΣΑΝΕ Χ: «Του μίλησα κάνα δυο φορές. Δεν ακούει. Είναι αλλού. Μια φορά θέλησε να μου πασάρει κι εμένα»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Δεν το πιστεύω! Σου είπε να τρυπηθείς;»

ΤΣΑΝΕ Χ: «Όχι, είχε και κάτι άλλα χαπάκια»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Τού τα βρίσκει όλα αυτά;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ.: «Χελούου! Από πού κατέβηκες;»

ΨΥΧΑΡΗ Ν.: «Δεν μπορώ καθόλου, χέζομαι με όλα αυτά. Είμαι και αλλεργική»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Την είπες πάλι»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Αυτός δε φοβάται;»

ΤΣΑΝΕ Χ: «Δεν ξέρω. Πάντως είχε από όλα τα καλά»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Αλήθεια; Και τι έκανες; Πήρες;»

ΤΣΑΝΕ Χ: «Είσαι τρελή; Εμένα οι γονείς μου είναι από την Αλβανία. Μ' έχουνε που μ' έχουνε όλοι στη μπούκα, έτσι και πάρω και ναρκωτικά, την έβαψα. Κι εγώ κι οι γονείς μου»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Γιατί όμως; Γιατί έπεσε εκεί;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Γιατί; Κι εγώ το σκέφτομαι. Γιατί; Από τι ήθελε να ξεφύγει; Φταίει λες ο πατέρας του; Τον πίεζε πολύ»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Ξέρεις κανέναν που να μην πιέζεται; Δεν ξέρω. Δεν υπάρχει γιατί. Μάλλον κάποιοι αντέχουν και κάποιοι όχι. Κάποιοι βρίσκουν μια διέξοδο και την παλεύουν στη ζωή και κάποιοι πνίγονται. Σ' αυτά που φοβούνται πως δε θα καταφέρουν και σ' αυτά που κάθε μέρα π' ρπει να σηκώσουν»

ΨΥΧΑΡΗ Ν.: «Να το πούμε στη Νασιώτη;

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Δεν κατάλαβες. Η Νασιώτη μ' έπιασε τις προάλλες και μου είπε να του μιλήσω

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Εσύ να του μιλήσεις; Αυτή είναι καθηγήτρια, εσύ θα του μιλήσεις;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Έτσι της είπα κι εγώ»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ: «Και τι σου είπε;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Δεν κατάλαβα. Κάτι για υπουργείο, δικαιοδοσία, νόμους μου είπε, ακαταλαβίστικα. Αυτό που κατάλαβα είναι ότι ο Γιώργος είναι μόνος και δε βλέπω κανέναν να μπορεί να βοηθήσει».

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Μάλιστα, όπως λέει το τραγούδι, μονάχος βρες την άκρη της κλωστής κι αν είσαι τυχερός ξεκίνα πάλι»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Κάπως έτσι. Χτύπησε για μέσα. Πάμε».

[Εμφανίζεται με κάποια σύνεργα ξυρίσματος]

ΞΕΝΙΔΗΣ: «ΝΑΙ, ήρθε η ώρα του ξυρίσματος. Ήρθε η ώρα να γίνουμε άντρες. Αυτή την ώρα περιμένει κάθε πιτσιρικάς με μεγάλη αγωνία. Σημαίνει το πέρασμα στον κόσμο των μεγάλων, το ξεκίνημα στη ζωή ενός άντρα.

» Μ' αρέσει να βλέπω τον πατέρα μου να ξυρίζεται. Του κόλλαγα κάθε τρεις και λίγο. «Εγώ πότε θα ξυριστώ;» τον ρωτούσα. «Άι, φύγε, ρε, από δω, ακόμα είσαι σπόρος». Κι εγώ περίμενα. Ώσπου ήρθε η ώρα...

»Ο πατέρας μου καμάρωνε στη γωνία της μπανιέρας κι ήθελε να μου δώσει και συμβουλές. Τι συμβουλές δηλαδή... Σιγά το πράγμα. Παίρνεις το ξυραφάκι και, χρατς, χρουτς, ξυρίζεσαι.

»Λίγη προσοχή θέλει, παίρνουμε ξυράφι με τριπλή λεπίδα, για άντρες που τα θέλουν όλα, όπως λέει και η διαφήμιση, απομακρύνουμε τη λεπίδα ασφαλείας και απαλά ξυρίζουμε από κάτω προς τα πάνω.

»Αυτό ήταν.... γίναμε ΑΝΤΡΕΣ!»

[Άλλος ξαπλωμένος στον καναπέ, άλλος πάνω στο θρανίο, άλλος καθισμένος στην καρέκλα με τα πόδια αραχτός]

ΛΙΚΑ: «Εμείς οι έφηβοι κάνουμε πολλά όνειρα για το μέλλον...Όταν, λοιπόν, μεγαλώσω, θα γίνω μοντέλο. Θα με κυνηγάνε οι παπαράτσι και οι θαυμαστές για ένα αυτόγραφο. Οι άντρες θα αναστενάζουν, όταν θα περνάω και θα μου χαρίζουν τόνους τριαντάφυλλα. Θα είμαι στην τηλεόραση, στα περιοδικά, θα τραγουδάω στα μεγάλα μαγαζιά...»

ΞΕΝΙΔΗΣ: «Εγώ, παιδιά, με φαντάζομαι σε είκοσι χρόνια πλούσιο, με βίλα στην Εκάλη, τζιπ. Βρίσκομαι στην πισίνα, ο μπάτλερ μου φέρνει τα κοκτέιλ κι εγώ κάααααθομαι. Είμαι ο πιο περιζήτητος εργένης, αλλά εγώ δε θα υποκύψω σε καμία..θα είμαι ελεύθερος σκοπευτής. Μ' αρέσω, μ' αρέσω. Και θα πάω και στο γυμναστήριο και θα κάνω ένα σώμα, φουσκωτός θα γίνω. Μ' αρέσω, μ' αρέσω»

ΨΥΧΑΡΗ: «Εγώ, αν πείσω τον πατέρα μου να μην γίνω φαρμακοποιός για να αναλάβω το φαρμακείο, θα γίνω αρχαιολόγος. Θα ψάχνω για κρυμμένους θησαυρούς σε μέρη μακρινά και θα κάνω ανασκαφές. Περιπέτειες, θα περνάω τλαιπωρίες, αλλά θα επιβιώνω, θα γράφω στο National Geographic, και μια μέρα θα αφήσω πίσω μου καταπλητικά ευρήματα».

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Εγώ φαντάζομαι πως έχω μαγικές δυνάμεις και έχω καταφέρει να σώσω τον κόσμο από τον πόλεμο, τη φτώχεια, τη δυστυχία. Την ώρα που γίνομαι πρόεδρος του ΟΗΕ φτάνει ο Τζόνι Ντεπ και μου λέει: «Είσαι η ηρωίδα μου. Με παντρεύεσαι;» Καλό,ε;

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Θέλω να κάνω μια δουλειά που να μου αρέει, να με γεμίζει. Δε θέλω να κάθομαι σε ένα γραφείο και να χτυπάω σφραγίδες. Να φτιάχνω κουστούμια, σκηνικά, να ζωγραφίζω, να ταξιδεύω, να μαθαίνω ξένες γλώσσες, να φτιάξω μια μέρα ρούχα ωραία και φτηνά και για παχουλά κορίτσια. Α! Και θέλω να σπουδάσω αρχιτεκτονική, τραγούδι και να πάω στην Αργεντινή!»

ΣΟΥΛΙ: «Εγώ ονειρεύομαι ότι ζω μια ιστορία αγάπης πολύ δραματική. Περνάμε χίλιες δυσκολίες, αλλά τελικά τα καταφέρνουμε να είμαστε μαζί. Είμαστε το πιο αγαπημένο ζευγάρι του κόσμου και θα μείνουμε ερωτευμένοι για πάντα».

Π

[Βγαίνει στη σκηνή άνετος, «μαγκάκι»]

ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ Θ. :

«Γειαααα...

»Λοιπόν, η ζωή είναι ωραία, είναι πολύ ωραία...

»Η ζωή είναι ωραία, γιατί έχεις να περιμένεις την πενθήμερη...Από το Γυμνάσιο τη σκέφτεσαι. Η βασίλισσα των εκδρομών.

»Μόνοι! Δηλαδή, όχι τελείως μόνοι. Έχουμε και κάτι ταλαίπωρους καθηγητές να μας συνοδεύσουν, κρίμα τα παιδιά [ενν. καθηγητές]...

»Παιδιά, sorry, το ξέρω, δεν περνάτε και πολύ καλά. Αλλά δεν πειράζει. Κι εσείς τα ίδια κάνατε. Μακριά από το σπίτι. Γι απέντε ολόκληρες μέρες. Σε ξενοδοχείο, σαν μεγάλοι, να πούμε. Πλάκες, ξενύχτια, γλέντια, τα πρώτα μεθύσια, μερικά κρυφά τσιγαράκια, έρωτες και υποσχέσεις. Η πενθήμερη τα σπάει.

»Συνθήματα που βγαίνουν από εκείνη τη στιγμή και ξέρεις πως θα τα θυμάσαι για πάντα, τραγούδια και πειράγματα...

»Η ζωή, σας λέω, είναι πολύ, μα πάρα πολύ ωραία!!!»

Ρ

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ:

«Όλοι τσακώνονται με τους γονείς τους για τις ενδυματολογικές τους επιλογές. Αυτοί οι γονείς γίνονται πολύ αυστηροί και προσπαθούν, μάταια πολλές φορές, να επέμβουν σε αυτές τις επιλογές μας με απαγορεύσεις, απειλές και ποινές...

«Δεν είσαι καλά που θα βάλεις αυτό!»

«Τώς είσαι έτσι; Θα σε κοροϊδεύουν όλοι»

«Δεν υπάρχει περίπτωση να κυκλοφορήσεις δίπλα μου σε αυτό το χάλι»

«Καλά, βλέπεις; Πιάσε λίγο το μαλλί σου για να βλέπεις!»

«Δε θα σου δώσω λεφτά να πάρεις αυτό το πράγμα! Του δρόμου είσαι!»

«Να πας να κουρευτείς αύριο κιόλας»

»Θυμώνεις που δεν σε καταλαβαίνουν και κλείνεσαι στο δωμάτιό σου. Προσπαθείς να τους δείξεις τις δικές τους παλιές φωτογραφίες, για να τους θυμίσεις πως αλλάζουν τα πράγματα και πως κι εκείνοι τα ίδια έκαναν, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Βλέπουν τον εαυτό τους μια χαρά, σεμνό και ταιριαστό με την ηλικία τους και πολύ συχνά δε δέχονται ούτε να το συζητήσουν.

»Καλά, όσο ακόμα είσαι στο Γυμνάσιο, τουλάχιστον προσποιείσαι ότι τους ακούς και, μόλις φύγεις από το σπίτι, βάφεις στα κρυφά στην τουαλέτα, βάζεις το μπλουζάκι που είχες κρύψει στην τσάντα σου, σηκώνεις τη φούστα πιο ψηλά, αλλάζεις τα μαλλιά σου, βάζεις το σκουλαρίκι στη μύτη σου και ξαναλλάζεις πάλι λίγο πριν πας σπίτι σου».

ΣΟΥΛΙ:

«Βέβαια!!! Τα ρούχα είναι ο νούμερο ένα καβγάς μητέρας-κόρης, πατέρα-γιου!

»Οι έφηβοι, κατά τα φέματα, πάντα έβρισκαν το δικό τους τρόπο να δείξουν την προσωπικότητά τους μέσα από τα ρούχα. Τα ρούχα σε κάνουν να ξεχωρίζεις, δείχνουν ποιος είσαι, σε κατατάσσουν σε παρέες, σε βοηθάνε να μην περνάς απαρατήρητος, προκαλούν δημιουργώντας συζητήσεις γύρω από σένα, σε κάνουν ερωτεύσιμο και σύγχρονο, δείχνουν τη διαφορά σου από τους γέρους... Τόσο δύσκολο είναι να το καταλάβουν οι γονείς; Για να το ξεκαθαρίσουμε το θέμα, σήμερα θα σας παρουσιάσουμε την ανοιξιάτικη κολεξιόν της φετινής χρονιάς!

»Έχουμε και λέμε...[Ανεβαίνουν στη σκηνή τρεις μαθητές-μοντέλα]

- Η Θάνια φοράει τζιν παντελόνι και φούτερ, παπούτσια Allstar, κατάλληλο για το σχολείο- μαμά ευχαριστημένη, μπαμπάς περήφανος. [Την υποδύεται η Βασιλίου]

- Η Ματίνα μαγεύει τα βλέμματα με κοντή φούστα, τοπάκι. Για βόλτα με φίλους- μαμά φρικαρισμένη, μπαμπάς σε κώμα. [Την υποδύεται η Δημητροπούλου]

- Ο Νίκος φοράει σκισμένη μπλουζα, καρφιά, αλυσίδες, παντελόνι κατεβασμένο στους γοφούς - μπαμπάς φρικαρισμένος, μαμά σε κώμα.[Τον υποδύεται ο Μπαλάσκα]

»Νομίζω πως τελικά αυτή η διαμάχη θα κρατήσει στον αιώνα τον άπαντα!»

Σ

[Οι μαθητές σε «πηγαδάκι» κουβεντιάζουν]

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Μμμ...όλοι κάνουν τους άνετους, αλλά, όταν έρθει η στιγμή να κουβεντιάσουν μαζί μας για το σεξ, τα κάνουν πάνω τους. Λες και δεν πρέπει να μιλάμε γι' αυτά. Αφού σιγά σιγά μπαίνουν στη ζωή μας!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Αν μπαίνουν λέει; Ρε σεις, η Κατερίνα δεν τα είχε με έναν εικοσιεφτάχρονο και σκεφτόταν να το κάνει μαζί του;»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Αμ, η άλλη, η Σόνια, με έναν εικοσιπεντάχρονο και φοβόταν μην το μάθουν οι γονείς της!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Σας έχω πει για εκείνον τον βλάκα που μου την έπεφτε στο chat; Νόμιζε ότι είμαι καμιά ηλίθια που θα την έπιανε κορόιδο!»

ΨΥΧΑΡΗΣ Κ.: «Όχι, δεν μας το είπες! Και τι έγινε, τελικά!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Τον έκανα block και τον πέταξα έξω»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Ρε σεις, το άλλο το μάθατε; Μια μαθήτρια γυμνασίου, μάλλον άτακτη, όπως φαίνεται, είχε βάλει να την τραβήξουν βίντεο την ώρα που βρισκόταν σε περιεργες περιπτώξεις με έναν συμμαθητή της. Και βέβαια, όπως καταλαβαίνετε, το βίντεο διέρρευσε και το έχει δει όλο το σχολείο!»

ΨΥΧΑΡΗΣ Κ.: «Ο Χριστός και η Παναγία! Καλά, μυαλό δεν είχε αυτή η κοπέλα; Έπρεπε να το δημοσιεύσει κιόλας; Ψυχολόγος την είδε; Ε, μα!!»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Πάντως, παιδιά, αστεία αστεία, το σεξ είναι συνέχεια στο μυαλό μας!»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Ναι, και τα πράγματα πάνω μας αλλάζουν!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Η αλήθεια είναι πως έχουμε πολλές απορίες για το σεξ»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Δηλαδή, τα κορίτσια, γιατί εμείς τα ξέρουμε όλα!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Πώς θα είναι η πρώτη μου φορά; Τι είναι το αντισυλληπτικό χάπι;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Είναι απαραίτητη η χρήση προφυλακτικού;»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Είναι! Για να μην μείνεις έγκυος, ενώ δε θες!»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Είναι! Για να μην κολλήσεις καμία ηπατίτιδα Α, Β, C, D...»

ΨΥΧΑΡΗΣ: «Είναι! Για να μην κολλήσεις κάνα AIDS»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Έχω ακούσει από μεγαλύτερες φίλες μου πως το σεξ είναι ωραίο!Μμμμ! Πότε θα μάθω;»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «Θα μάθεις, όταν έρθει η κατάλληλη στιγμή... Μην βιαστείς! Το κάθε πράγμα στον καιρό του κι ο κολιός τον Αύγουστο!!»

T

ΨΥΧΑΡΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ:

Οι περισσότεροι έφηβοι θέλουμε να αρέσουμε στους άλλους και να αποκομίζουμε θετικά σχόλια ή like στο instagram. Θέλουμε να ανήκουμε σε μία ομάδα, να είμαστε cool και in, να μας θαυμάζουν όλοι. Πώς θα πετύχουμε το Θαυμασμό όλων;; Μα με ένα ΤΑΤΟΥΑΖ φυσικά.....

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Το αποφάσισα θα κάνω τατουάζ...όλοι έχουν...είναι πολύ cool....θα αποκτήσω και εγώ image....»

ΤΣΑΝΕ: «Τι λες ρε φίλε;; τι το θες;; ξέρεις ότι μετά δεν βγαίνει με τίποτα αυτό το πράγμα;; άσε που θα πάθουν απανωτά εγκεφαλικά επεισόδια οι δικοί σου.... 'τι καραγκιοζιλίκια είναι αυτά' θα σου πουν.....άσε που όταν γεράσεις και σουφρώσει το δέρμα σου, θα είναι μια αηδία...»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «μα, θα γίνω τυπάς....θα κυκλοφορώ το καλοκαίρι στο beachόμπαρα και θα με θαυμάζουν όλοι (περπατάει κάπως επιδεικτικά) από την μία το τατουάζ και από την άλλη οι κοιλιακοί φέτες - six pack (χτυπά την κοιλιά του) θα ανεβάζω συνέχεια φωτο στο instagram και θα έχω αμέτρητους followers!!!!!»

ΤΣΑΝΕ: «Ποια six pack ρε κακομοίρη;;;!!!! που κάθε βράδυ το ρίχνεις στις μπύρες, στα σουβλάκια και στις πίτσες....»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «λέγε ό,τι θες.....εγώ θα κυκλοφορώ και θα κοιτάζουν όλοι....να, θα λένε κοίτα αυτόν τον τυπά με τα θεϊκά τατουάζ....όλα τα κορίτσια εμένα θα κοιτάνε....και θα πέφτουν μπροστά στα τατουάζ μου....»

ΤΣΑΝΕ: «Σιγά ρε σφίχτη...καλά, εσύ νομίζεις ότι με ένα δύο τατουαζ και κοιλιακούς θα γίνεις 'Θεός' και ξαφνικά ως δια μαγείας θα αποκτήσεις προσωπικότητα με κύρος;;;»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «Εννοείται πως ΝΑΙ.....(προβληματίζεται για λίγο....)γιατί δεν θα γίνω;;;»

ΤΣΑΝΕ: « φίλε μου, δεν στα είπανε καλά.....η εικόνα, τα τατουαζ, οι κοιλιακοί δεν κάνουν τον άνθρωπο (δείχνει μυαλό και καρδιά) εδώ είναι όλα, στο μυαλό σου.....εσύ πρέπει να πιστέψεις ότι αξίζεις να σε πλησιάσει κάποιος για αυτό που είσαι και όχι για αυτό που δείχνεις ή για τα τατουαζ που θα έχεις.....»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: (προβληματισμένος) «...λες να έχεις δίκιο...κάτι τέτοια χαζά μας λένε και οι καθηγητές και οι γονείς μας αλλά τι ξέρουν αυτοί.....λοιπόν, το βρήκα, θα χτυπήσω ένα τατουαζ σε σχήμα καρδιάς!!!!μόλις το δουν τα κορίτσια θα πέσουν ξερές, θα τρέξουν να μου μιλήσουν και να βγάλουμε μαζί μία selfie....λιώνουνε για κάτι τέτοια ευαίσθητα και καλά....ή μήπως να κάνω καλύτερα μία φράουλα;;; καμία δεν θα αντιστέκεται σου λέω.....»

ΤΣΑΝΕ: (κουνάει το κεφάλι του) «Αααα...καλάαααα, εσύ δεν σώζεσαι με τίποτα.....και δεν μου λες που θα χτυπήσεις το τατουαζ, δεν είσαι ενήλικας, χρειάζεσαι την συγκατάθεση των γονιών σου.....»

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: «σιγά το πρόβλημα, ξέρεις πόσα τατουαζίδικα υπάρχουν, που δεν ζητάνε ούτε χαρτιά ούτε ταυτότητες, είναι και φτηνά...θα πάω σε ένα τέτοιο»

ΤΣΑΝΕ: «ναι, αλλά εκεί κινδυνεύεις να κολλήσεις τίποτα...από AIDS μέχρι και ηπατίτιδα και δεν ξέρω και εγώ τι άλλο....πρόσεχε φίλε μου, γιατί ο Χάρος караδοκεί!!!!!» (εμφανίζεται ο Βλαχογιάννης....)

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ: «πελάτη μου...για έλα στον παππού!!!!!»

Υ

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: Ο έφηβος όλα μπορεί να τα ανεχτεί...που λέει ο λόγος... Και τεμπέλη μπορείς να τον πεις και να μη δώσει σημασία και "αλλού για αλλού" μπορείς να τον πεις και να μη προσβληθεί...Μην τον πεις όμως ποτέ κοντό...Σε έβαλε στη μαύρη λίστα...

ΣΟΥΜΠΑΣΙ:

«Είμαι 1,50. Μετρήθηκα χτες. Έκανα τα μαλλιά καρφάκια, έβαλα και κάτι παπούτσια που κάτι χαρίζουν, αλλά δεν έγινε τίποτα. 1,50. Αυτό βέβαια έχει και τα καλά του. Την ώρα της εξέτασης μπορείς να περάσεις απαρατήρητος. Λέμε τώρα... Η μάνα μου προσπαθεί να με παραγορήσει: «Μην στεναχωριέσαι, αγόρι μου, θα είσαι πρώτος στην παρέλαση!». Ναι, όταν κάνουμε μεταβολή, εννοεί... Και στο θρανία μπροστά μπροστά σε βάζουν, για να βλέπεις, λέει στον πίνακα. Ντροπή και φρίκη! Σου χαρίζουν και ωραία σχόλια και παρατσούκλια! «Τα ακριβά αρώματα μπαίνουν σε μικρή συσκευασία», επιμένει η μάνα, για να μην πάθω ψυχολογικά προβλήματα. Τα αρώματα, ρε μάνα, όχι οι άνθρωποι! ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ! Άντε τώρα να ζητήσεις ραντεβού από καμία ψηλή. Δηλαδή, τι καμιά ψηλή...όλες είναι πιο ψηλές!

«Στέφανι, θέλεις να πάμε για καφέ;»

»Σιγά μη θέλει...Άντε να παίξεις μπάλα, βόλει... Δεν το συζητάμε να μπλέξεις σε κανέναν καβγά...

»Η γιαγιά μου λέει ότι το μέλι βοηθάει στην ανάπτυξη. Έχω φαεί κουβάδες μέλι...ο πατέρας μου, διακριτικά, μου έβαλε ένα μονόζυγο στην πόρτα του δωματίου μου. κάπου θα διάβασε ότι άμα κρεμιέσαι ψηλώνεις! Κρεμιέμαι κι εγώ, μπας και κερδίσω κανένα πόντο... Λένε ότι τα αγόρια ψηλώνουν λίγο αργότερα. Τι θα γίνει, λέτε... Θα πάρω κανένα πόντο επιτέλους;»

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Είναι η κολλητή μου»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Είναι το βάσανό μου»

ΣΟΥΛΙ: «Γνωριστήκαμε στην πέμπτη δημοτικού κι από τότε κολλήσαμε»

ΨΥΧΑΡΗ Λ. : «Μοιραστήκαμε το κολατσιό μας, τα μυστικά μας, τις χαρές και τις λύπες μας»

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Μαζί σχεδιάζαμε πλάκες στους άλλους, σκανταλίες και παιχνίδια»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Μαζί συνεννοηθήκαμε να καλύψουμε η μία την άλλη στους γονείς για να βγούμε με τα αγόρια μας»

ΣΟΥΛΙ: «Μπουγελωθήκαμε, ανταλλάξαμε σκονάκια, ρούχα»

ΛΙΚΑ: «Φάγαμε ένα κουτί σοκολατάκια μιλώντας για τα όνειρά μας για το μέλλον»

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Βριστήκαμε και δεν μιλιόμασταν για μια βδομάδα»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Ατελείωτη ήταν...»

ΨΥΧΑΡΗ Λ. : «Εσύ έφταιγες, με είπες φυτό...»

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Αφού είσαι!»

ΨΥΧΑΡΗ Λ. : «Κι εσύ είσαι σπαστική, αλλά δεν το κάνουμε θέμα»

ΛΙΚΑ: «Ζηλέψαμε όταν η άλλη έπαιρνε καλύτερους βαθμούς ή όταν έκανε παρέα με τους άλλους στο σχολείο»

ΣΟΥΛΙ: «Κοιμηθήκαμε μαζί, όταν μας άφησαν οι μαμάδες»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ: «Σιγά μην κοιμηθήκαμε, μέχρι το πρωί μιλάγαμε»

ΛΙΚΑ: «Κλάψαμε η μία στον ώμο της άλλης, όταν προδοθήκαμε από τα αγόρια»

ΨΥΧΑΡΗ Λ. : «Χορέψαμε, ψωνίσαμε, βαφτήκαμε, χτενίσαμε η μια τα μαλλιά της άλλης»

ΤΣΑΝΕ Σ. : «Ορκιστήκαμε πως, ό,τι και να γίνει, εμείς θα μείνουμε φίλες για πάντα»

ΣΟΥΛΙ-ΛΙΚΑ-ΨΥΧΑΡΗ: «Για πάντα;»

ΤΣΑΝΕ-ΒΑΣΙΛΙΟΥ - : «Για πάντα!»

ΨΥΧΑΡΗ Ν. :

«Χορεύουμε πριν ακόμη μάθουμε να μιλάμε. Κουνάμε χέρια και πόδια στον πρώτο ρυθμό που θα ακούσουμε ακολουθώντας το ένστικτο, μια φυσική παρόρμηση.

»Χορεύουμε και για λίγο αισθανόμαστε σα να αιωρούμαστε πάνω απ' όλα που σαν βαρίδια μας κρατάνε πάνω στη γη. Εκφράζουμε με το σώμα μας αυτό που τα λόγια πολλές φορές είναι αδύνατο να πουν και στέκονται σαν κόμπος στο λαιμό. Ας χορέψουμε, λοιπόν...»

[Παίζει μουσική/τραγούδι και σηκώνονται να χορέψουν μαθητές/μαθήτριες ξένα και ελληνικά τραγούδια]

Ψ

ΛΙΚΑ: «Και το κακό με τα ψέματα είναι ότι μετά τα ξεχνάμε. Ενώ είναι πειστικότερα και μας βγάζουν από τη δύσκολη θέση, γρήγορα διαγράφονται από τη μνήμη μας...

«Δε θα έρθω σήμερα στην πρόβα, πρέπει να πάω στον οδοντίατρο».

»Εμένα μου λες...Σιγά μην πάω στον οδοντίατρο... Μου ζήτησε ο Γιάννης να βγούμε κι εγώ θα έτρεχα στις πρόβες;»

ΨΥΧΑΡΗ Λ.: «Όλοι λέμε ψέματα. Μας μαθαίνουν να λέμε ψέματα από τα τρία μας, όταν δε θέλουμε να πούμε ψέμα. Όταν θέλουμε να φτύσουμε το απαίσιο κουλουράκι που μας κέρασε η γειτόνισσα, αλλά δεν το κάνουμε και το κρατάμε στο στόμα περιμένοντας να το κάνουμε, όταν δε μας βλέπουν, και να πλύνουμε και τη γλώσσα. Κι όταν μας ρωτήσουν «Σου άρεσε;», πρέπει να πούμε:

«Ήτα πολύ νόστιμο. Ευχαριστώ. Χόρτασα»

»Το τελευταίο πρέπει να το πούμε, γιατί αλλιώς θα μας δώσουν κι άλλο!

»Λέμε ψέματα, όταν πρέπει να δείξουμε ενθουσιασμένοι με το τρίτο ίδιο ζευγάρι πιτζάμες που μας παίρνει η γιαγιά, γιατί η μαμά μάς τσιμπάει να πούμε:

«Ευχαριστώ! Ήταν πολύ ωραίες!»

Ύστερα από τέτοια εκπαίδευση έχουμε στη διάθεσή μας ένα στόκ από ψέματα κάθε κατηγορίας»

ΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ: «Λέμε ψέματα στους γονείς:

«Θα σκίσω στις εξετάσεις. Διάβαζα όλο το βράδυ!»

»Σιγά μη διάβαζα, όλη τη νύχτα μηνύματα έστειλα!

»Λέμε ψέματα στους καθηγητές:

«Είχαμε φασαρίες στο σπίτι, γιατί οι γονείς μου χωρίζουν, γι' αυτό δε διάβασα»

»Σιγά, οι δικοί μου πάντα έτσι ήταν, αλλά αυτή η δικαιολογία πιάνει πάντα, γιατί σε λυπούνται!

Λέμε ψέματα και στους συμμαθητές μας:

«Σου τ' ορκίζομαι! Δεν είπα τίποτα σε κανέναν!»

»Ναι, καλά, όλο το σχολείο από μένα το έμαθε!

ΤΣΑΝΕ Σ.: Ψέματα λέμε και στα αγόρια:

«Δεν μπορώ σήμερα, η μαμά μου δεν μ' αφήνει»

»Φυσικά και δεν μπορώ σήμερα, γιατί θα βγω με τον Γιώργο.

»Τα χειρότερα ψέματα βέβαια είναι αυτά που λέμε στον εαυτό μας:

«Δεν φταίω εγώ που κόπηκα στα μαθηματικά! Έπρεπε να κάνω ιδιαίτερα».

»Ναι, δε φταίω εγώ που κόπηκα στα μαθηματικά! Έπρεπε να κάνω ιδιαίτερα. *[με ειρωνικό τόνο]*

Αυτά τα ψέματα, δυστυχώς, τα πιστεύουμε εμείς οι ίδιοι!»

Ω

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: Και φτάσαμε στο ωμέγα....

«Στο ωμέγα έχουμε... Τι έχουμε στο ωμέγα;»

[Στο κοινό κάτω βρίσκονται ο Ντόκα, ο Κοκκινάκης και ο Τσάνε...]

ΝΤΟΚΑ: «Καλά λες...στο ωμέγα... ωμέγα...Ωκεανός!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Και πέλαγος! Τι λες, μωρέ;»

ΝΤΟΚΑ: «Ωωωω, ωωω, οοοχχχ, τι έπαθα;»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Ωμέγα... δεν μπορεί να μην υπάρχει κάτι από ωμέγα. Βοηθάτε λίγο κι από κάτω, γιατί αλλιώς δεν ολοκληρώνεται η αλφαβήτα, και θα έχουμε πρόβλημα!»

ΚΟΚΚΙΝΑΚΗΣ Θ.: «Ωωθήκες!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Ασχολίαστο»

ΝΤΟΚΑ: «Ω,ω»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Άσχετο»

ΤΣΑΝΕ Χ.: «Ω, τάφε μου...»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Για όνομα!»

ΝΤΟΚΑ: «Ω...»

ΜΠΑΛΑΣΚΑ:«Ωριμότητα!»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ:«Ωραίο! Το σώσαμε!»

[Μετά τον ενθουσιασμό της λέξης, πέφτει σιωπή στη σκηνή. Η μαθήτρια κοιτάζει στο κενό...]

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Και...τι λέμε τώρα για την ωριμότητα; Ωριμάζω σημαίνει...»

[Ανεβαίνουν ένας ένας στη σκηνή και συμπληρώνουν...]

ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΠΟΥΛΟΣ:«Ωριμάζω σημαίνει μεγαλώνω»

ΒΑΣΙΛΙΟΥ:«Γίνομαι υπεύθυνος»

ΜΠΟΥΣΟΥΝΗ:«Μαθαίνω να προφυλάσσω μόνοι μου τον εαυτό μου»

ΒΛΑΧΟΓΙΑΝΝΗΣ:«Γίνομαι σοφότερος»

ΨΥΧΑΡΗ Ν.:«Μαθαίνω τον εαυτό μου»

ΤΣΑΝΕ Σ.:«Κάνω τις επιλογές μου»

ΨΥΧΑΡΗ Λ.:«Ανοίγομαι σε καινούργιες εμπειρίες»

ΛΙΚΑ:«Φτιάχνω τη ζωή μου»

ΞΕΝΙΔΗΣ: «Αλλάζω»

ΣΟΥΜΠΑΣΙ: «Βελτιώνομαι»

ΓΕΩΡΓΟΠΟΥΛΟΥ: «Μέχρι να φτάσουμε στο ωμέγα, λοιπόν, να θυμάστε ότι αυτός είναι ο κόσμος όπως τον βλέπουμε εμείς... Μέχρι να μπούμε στον άλλο κόσμο, το μεγάλο, είπαμε να αφήσουμε και κανένα παράθυρο ανοιχτό, να βλέπει και κανένας άλλος μέσα! Άντε γεια!»

ΣΟΥΛΙ [Κλείνει την παράσταση]:

«Ήρθε η ώρα που κλείνει η αυλαία! Αυτή ήταν η αλφαβήτα της δική μας εφηβείας, αλλά θα μπορούσε να είναι και η αλφαβήτα της εφηβείας των γονέων και των καθηγητών μας. Ελάχιστα πράγματα, φαντάζομαι, πως έχουν αλλάξει από την εποχή τους. Το ντεκόρ σίγουρα θα ήταν αλλιώτικο, αλλά μάλλον κι εσείς οι μεγάλοι τις ίδιες λέξεις θα διαλέγατε, αυτός θα ήταν ο κορμός πάνω στον οποίο θα σκαρφαλώνατε μέχρι να μεγαλώσετε!

»Θέλω να πιστεύω πως τους εφήβους ανά τις εποχές τούς ενώνουν τα ίδια βάσανα, οι ίδιοι προβληματισμοί, οι ίδιες χαρές. Ίσως η μόνη διαφορά στην αλφαβήτα τη δικιά μας και των γονιών μας να είναι το γράμμα Ι! Αλήθεια, τι να έβαζαν στο γράμμα γιώτα; Αν το βρουν, ας μας το πουν και σε μας. Είμαστε πραγματικά περίεργοι!

»Κι εσείς, οι μαθητές, φτιάξτε τη δική σας αλφαβήτα και σκαρφαλώστε σ' αυτήν μέχρι να μεγαλώσετε!

» Σας ευχαριστούμε!»

Τέλος